

en adfærdskodeks om mindsteregler for selskabsbeskatningen. Det er den vej, vi mener man skal gå frem. Og når vi har det synspunkt, er det, fordi vi jo godt ved, hvordan unionsudviklingen er, og vi jo godt ved, hvad flertalsafgørelser vil blive brugt til, hvis man går ind og anerkender princippet om, at der skal være flere flertalsafgørelser. Derfor er det en glidebane.

Jeg kan ikke udelukke, at der kunne opstå en situation i en anden verden end den, vi for indeværende lever i, hvor en sådan diskussion kunne blive relevant. Det kan jeg ikke udelukke. Men det, jeg kan se, er, at det vil være selvmorderisk at rejse den diskussion i EU, for det vil kun bære ved til unionsopbygningen.

Derfor vil jeg også opfordre SF til at udvise den yderste forsigtighed med hensyn til det spørgsmål, for jeg ved jo, at SF heller ikke ønsker en social og monetær union. Det bør man derfor heller ikke bære ved til.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Nu kan man altid diskutere, hvornår man bærer ved til noget. Men et tilfælde, som jeg ikke tror er helt uden for virkelighedens verden, er, at man i EU diskuterer, om selskabsskatten skal have et bestemt niveau, og så bliver alle lande undtagen ét land, Irland, enige om at sige, at ingen lande må ligge under 20 pct., men ét land, Irland, siger, at de ikke vil være med. Så kan man blive ved med at forhandle med dem og forhandle med dem, og de vil stadig væk sige: Vi kører ned på 12! Og så kører de ned på 12 pct., og så er der andre lande, der også smutter længere nedad.

Vil hr. Keld Albrechtsen i en sådan situation, som kunne opstå – og det er ikke særlig usandsynligt – være med til at sige: O.k., så tager vi det felt og siger, at der er flertalsafgørelse på det felt?

Det betyder ikke, at man har åbnet for en hel masse andet. Det behøver det ikke at betyde. Men man tager det her felt.

Tilsvarende kunne man jo have valgt tobaksafgifter ud fra et sundhedskriterium og nøjedes med at sige: Det er det felt, og det er det og ikke mere.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen det vil ikke lykkes hr. Aage Frandsen at lokke mig i fælden. Det vil ikke lykkes ham. For hvis man rækker en vis herre lillefingeren, så

tager han hele armen. Og man kan altså ikke åbne for flertalsafgørelser på et bestemt, begrænset område, som man selv synes egentlig kunne være ganske godt, og så forvente, at man kan standse processen dér, hvis man først har sat den igang. Så kommer alle de andre forslag om social union osv. naturligvis også på bordet.

Og hvordan skulle Danmark kunne stå og sige: Vi bestemmer dagsordenen; det er kun om det enkelte spørgsmål, vi har rejst, at der må komme forslag om flertalsafgørelser; de andre områder må naturligvis ikke komme til debat?

Sådan spiller unionsklaveret jo ikke. Derfor skal vi holde fingrene fra det, og derfor er jeg også glad for, at skatteministeren i dag her under debatten har bekræftet, at den danske regering ingen planer har om at lægge det spørgsmål frem på regeringskonferencen. Det var klogt af skatteministeren at komme med den bemærkning.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Skatteministeren var jo så klog, at han sagde det netop på denne måde: »på regeringskonferencen«. Men han sagde jo altså også, at man skulle se på det i øvrigt. Sådan hørte jeg i hvert fald skatteministeren. Så det er ikke noget med, at det er udelukket.

Men det, jeg vel så må konstatere hos hr. Keld Albrechtsen, er, at selv om et tog kører afsted og man synes, der er nogle ting, der skal rettes, vil man ikke være med til at rette dem, fordi man er bange for, at det så kører endnu hurtigere.

Det kan jeg forstå er argumentet. Og det vil sige, at ligegyldigt hvilken situation man kan forestille sig der kan opstå, vil man aldrig nogen sinde være med til at lave noget, der skal være baseret på flertalsafgørelser. Er det sådan forstået? Er det virkelig udelukket totalt, fordi det er den her verden, man taler om?

Så kan man forestille sig en helt anden verden, og dér kunne det så være man kunne forestille sig det, men vi er jo ikke i en anden verden. Men altså, det er helt udelukket nu, kan jeg forstå. Ligegyldigt hvad det drejer sig om, ligegyldigt hvilken situation vi er i, vil man aldrig være med til det, for den dér person vil man altså ikke række en lillefinger.

Sådan har vi ikke opfattet kapitalisme og EU og sådan noget. Jamen altså, der er gradforskelle. Det er ikke noget med, at den ene er en fanden og den anden er en engel.